

A szerzők külön fejezetet szentelnek a *pedagógus mentálhigiéniéje* témának. Megállapítják, hogy a tanári munka magányos foglalkozás, hisz más felnőtt jelenléte nélkül zajlik, és bizonytalan is, hiszen a sokféle cél eredménye nehezen mérhető. Úgy vélik, hogy a pedagógusokkal szemben irreálisan nagyok a kívánalmak, s aki megpróbál tökéletes tanár lenni, az szinte szükségszerűen elégedetlen lesz önmagával, esetleg büntudattal kell elfogadnia tökéletlenségét. Mindezek törvényszerűen stresszhez és szorongáshoz vezetnek a pedagógusokban. Külön szólnak a pályakezdők nehézségeiről, a kiégési jelenségről.

A következő nagy témakör – a *személyes fejlődést segítő beszélgetés a pedagógus és a tanuló kapcsolatában* – számomra a Gordon-módszerről szól, a diákokra ható direkt ráhatás helyett a bizalomteli elfogadás eredményességéről.

A további részekben az *empátia- és kommunikációfejlesztés pedagógusok számára*, a relaxációs tréning tanítása, gyakorlatok, s egy első osztályosok számára tervezett foglalkozás vázlatát nyújt konkrét segítséget a nevelői munkában.

A szerzők kézikönyvnek szánták a művet, s valóban gyakorlatias, alkalmas arra, hogy tanárként is kellő önbizalommal alkalmazzuk két pszichológus bemutatott tudásanyagát, s a gyerekek számára személyiségfejlesztő gyakorlatokat, foglalkozásokat vezessünk le.

A háromszáz oldalas könyv impozáns, százhuszonöt forrást megjelölő irodalomjegyzéke a további bűvárkodást segíti elő a fenti témákban. Véleményem szerint ma, az alternatív nevelési programok (Gordon, Waldorf, Freinet stb.) elterjedése idején a könyv szellemisége kapaszkodó, eligazodást segít.

Az ismertetés teljesebb, ha két szépséghibáról is szólok: néhány lapozás után a lapok függetlenítik magukat a borítótól, darabjaira esik a könyv, s az ára négy százhuszonhét forint.

Így is megéri!

Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest 1994.

KOZMA LÁSZLÓNÉ

Általános Iskola

Tápiógyörgye

A „KINCSKERESŐ ISKOLÁBAN” jártam

240 percet töltöttem Winkler Mártával és 28 diákjával. Egy matematikaórára csöppentem be, ahol az előző órai felmérést ellenőrizték nem merev óravezetéssel, hanem kötetlen formában. A gyorsan végzők segítettek a gyengébbeket. A gyerekek felszabadultak, nem visszafogottak, kezelésükhöz **FONTOS** a hozzáértő pedagógus, a sokszínű programváltás, a feladatok hozzáigazítása a gyerekekhez. **EGYÉNISÉGEK NEVELŐDNEK!**

Minden gyerek egy külön világ, sajátos magatartással, véleménnyel. Sokszínűségükkel az **ÉLETET MINTÁZZÁK**. Elfogadják azt a **VALÓS** tényt, hogy nem vagyunk egyformák, de mindannyiunkban lehet **FELLELHETŐ ÉRTÉK**. Mindenki **FONTOS!**

A pedagógus inkább a háttérből irányít, megvárja a feladat adta őszinte gyermeki reakciót. Hagy időt mindenre, de nagyon jól kiemeli és megerősíti, ami fontos. **MARADANDÓAN ÉRTÉKEL!**

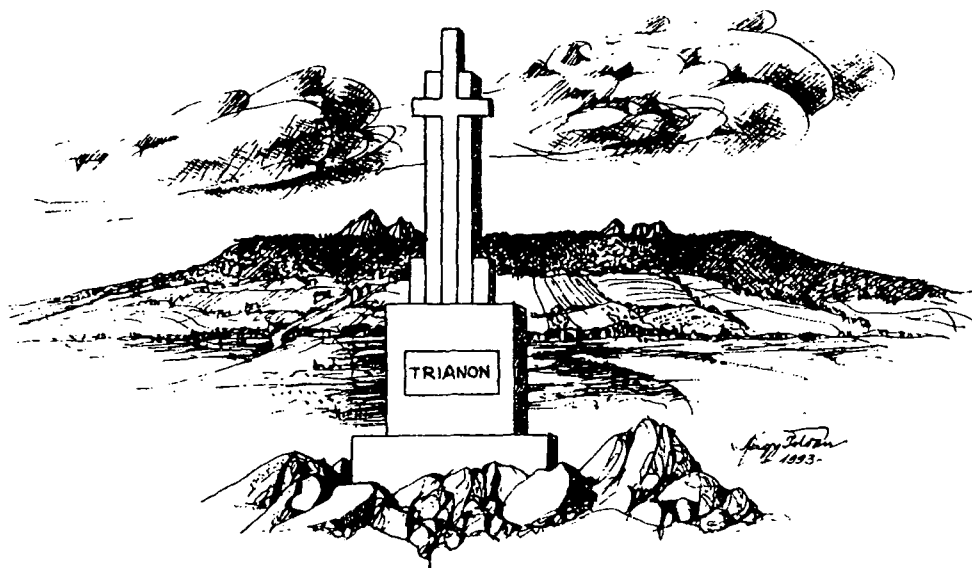
Megerősített engem ez a délelőtt abban, hogy az egyént nem elfojtani kell, hanem hagyni őszintén kibontakozni. Bízni kell a közösség alakító és formáló erejében. Teret kell engedni az **ÉLETSZERŰ mozzanatoknak**. Tudni kell ráhangolni a gyerekeket a feladatra. Jutalmazni és biztatni kell! Meg kell tanítanunk **EGYÜTT ÉLNI** különböző temperamentumú, akarátú, adottságú, magatartású egyéneket.

Sokrétűnek, állandóan felkészültnek, előrelátónak és tervszerűnek stb. kell lennünk, hogy **SOKRÉTŰ, FELKÉSZÜLT, ELŐRELÁTÓ** és **TERVSZERŰ** stb. embereket neveljünk.

Tudni kell **OKOSAN szeretni**, és **BÍZNI** az emberekben! Tudni kell **FELISMERNI** azt a nehéz pillanatot, amikor segíteni kell! Tudni kell **ÚZENNI** egy-egy szóval, mozdulattal, néma gesztussal... **WINKLER MÁRTA** mindezt **TUDJA, s ALKALMAZZA!**

Köszönöm, hogy betekinthessem a **KINCSKERESŐ ISKOLA** műhelymunkájába.

Egy kiállítás a sághegyi emlékkereszt alatt

A magyarság történetének ismerete hozzátartozik az általános műveltséghez, és szükséges feltétele a jó értelemben vett magyarságtudatnak, hazafias érzületnek.

Voltak azonban tények, melyekről hosszú időn át mégsem lehetett hangos szóval beszélni, rá emlékeztetni.

Ilyen volt a Trianoni béke: 1920. jún. 4., az I. világháborút követően a magyar béke-delegációnak Trianonban átnyújtott békeszerződés. Az újkori magyar történelem legnagyobb tragédiája. Nemcsak a magyar államiságot sújtotta, hanem a magyar nép érdekeit is lábbal tipor-ta. Az ország óriási veszteségeket szenvedett. A négy szomszédos ország (Ausztria, Csehszlovákia, Románia, Szerb-Horvát-Szlavón Királyság) osztozott a zsáknányon.

Magyarország területe 93.000 km²-re csökkent. 3.223.000 magyar került idegen uralom alá, kisebbségi sorba, azaz a magyarság közel egyharmada nem élhetett többé saját államában. Minden olyan területünket elvették, ahol más nemzetiségűek is éltek. Számos egyéni és családi tragédiát is okoztak e területi változások. Alig volt olyan magyar család, amelynek ne éltek volna tagjai elszakított területeken. Az új államok pedig bizalmatlanok voltak a magyarok, főleg a magyar értelmiségiek iránt, akik tömegesen veszítették el állásukat, egzisztenciájukat.

Még maguk a franciák is, akik ezt az elrendezést kiagyalták, idővel elismerték ennek tarthatatlanságát, rájöttek: ez a szerződés igazságtalan.